

Сватовске и љубавне песме забележене у чачанском крају

ЛЕТИ СОКО ВИСОКО

Лети соко високо
шири крило широко.
Када соко погледа
у град врата угледа,

и у граду девојку,
бисер ниже рукама,
гајтан плете ногама,
злато мери очима.

Ту пролази војвода,
па говори девојци:
— Плети, плети, плетиљо,
вези, вези, везиљо.

Бисер нижи рукама
гајтан плети ногама
злато мери очима,
просићу те за сина.

Проговара девојка
испод стида нечујна.
— Нећу, нећу, војвода,
симоћ сам га видела,
кад сам коње примала
уз Јанкове косице,
уз Попове ручице.

Чаране му спадају,
опанци су плапају,
обојци му остају:
куња, дрема
за мене не ваља!

ЦВЕТАЈ РУЖО, ЦВЕТАЛИ БОЖУРИ

Цветај ружо, цветали божури,
Милисаве, из војске пожури,
нове сам ти чарапе исплела
да их нема у четири села.

Са две стране два црвена цвета
обуј Миле, кад дођеш из света:
плаве боје да ти лепше стоје,
о мој Миле, мило цвеће моје!

ОЈ ЂЕВОЈКО ЖУТА ДУЊО,

Ој девојко жута дуњо,
да л' би дошла кад бих умро?
Би, драгане, зашто не би,
на сарану дошла теби!

И ставила црну машину
да ожалим љубав нашу,
љубав нашу тек вођену
и дечицу не рођену!

ЗЕЛЕНИ СЕ ГАЈ ЗЕЛЕНИ

Зелени се гај зелени
чак далеко према мени,
и у гају лист зелени
мој цветићу заљубљени
заљубљени још одавно,
пис'о би ти писмо тајно,
пис'о би ти мила Радо,
ал' времена не имадо,
пис'о би ти сто милина,
ал' ми не да дисциплина.

НИСУ ИСТО СВЕКРВА И МАЈКА

Кад мајка куне,
нико не чује.
А свекрва на сокак изађе,
па кад псује
цело село чује;
а кад куне,
до бога се чује!

УСПАВАНКА

Буји, паји мој соколе лепи,
Нека ти се мишица окрепи!
Твој бабајко другог чеда нема,
већ јединца кога на бој спрема:
— Да с' вратите, ил' да погинете
за слободу да соколужете!

Казивач: Стана Мајсторовић из Брезовице (1910 —)

ОЈ ЈОВАНЕ, МОЈ ЈОВАНЕ...

Ој Јоване, млад Јоване,
крени овце уз комане,
уз комане звона звоне,
а девојке овце броје.
Нема овце нема двије
Нема овце најмилије,
мени драги овце крије
мисли мене да добије.

КАТА МИ СЕ НАЉУТИЛА

Момче рече: — Добро вече!
Ката рече: — Дођ' довече!
Ја не одох оно вече,
већ ја одох други дан.

Ката ми се наљутила
сламком врата затворила
зељком их је подупрла.
Ја пред кућу, кућа заклопљена!

ВОЛЕСМО СЕ

Цветај ружо, ал' немој на брегу,
већ у дому где се двоје вољу.
Волесмо се, ал' нам не би доста.
И ја одох, она тужна оста.

ОПЕТ ЋЕ МИ ДОЋИ

Седам дана мог драгана нема
Ил' болује, или ашикује.
Болујући опет ће ми доћи,
ашикујућ' никад неће доћи.

ОЧИ МОЈЕ

Очи моје црне к'о трњине
, оће миле за њих да погине.
Марамница везена на перце
варам мила ко мало детенце.

О мој миле, увела ти душа,
као ружа кад наиђе суша.
О мој миле, где ти лето прође
те ти мени никако не дође!

Ј Е С Е Н С Т И Ж Е

Јесен стиже,
воде надолазе,
мојим шором сватови пролазе.
Иду свати: певају, пуцају,
ал' на моја врата не куцају.

Знаш ли миле, шта си говорио,
кад си мене летос пољубио?
јесење те воде занијеле
и пред моју кућу изнијеле!

Казивач: Пауча Сталовић 1882 — Вича

ДОМАЋИНЕ

Домаћине, донеси ракије
да не скидам са куће баскије,
да пијемо, да се веселимо
и да здравље теби пожелимо.

Домаћине, донеси нам вина
родила ти домаћица сина.

Домаћине, донеси нам вруће
да не скидам црепљике са куће.

Од ракије срце веселије,
а од вина лице руменије.

Весели се добар домаћине,
кад си' вако лепо дочекао
другог сина лепо оженио
по избору снају одабрао:
лепу снају, добре пријатеље!

ДОМАЋИЦИ

Надај нам се ђувегина мајко,
надај нам се и отвори дворе,
водимо ти лијепу снашицу.
Снаша наша као вита јела,
сватовима победу донела.

Вита јело, виј се не ломи се,
Мили брале, смиј се, весели се.
Мили брале, не гледај пред себе,
Није лепша девојка од тебе.

НОВЕ НАРОДНЕ ПОСЛОВИЦЕ

Сакупљене у околини Чачка

Човек је срећан и вечан.
Какав науч, такав јунак.
И нерођеник плаћа неки данак.
Овца блеји тамо где се гаји.
Чим нешто светли, радило је.
Песма воли човека и он њу.
Земља се орањем милује.
Човек је увек неком дужан.
Милојица и Радојица не могу мали бити.
Зрно знања челик пробија.

Песме и пословице санупио:

Радул Марновић